

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XV. ročník
číslo 3/2017

Pôst je privilegovaným časom.
Je šancou otvoriť našu krehkosť vplyvu Božej milosti.
Šancou zakúsiť nehu Boha Otca.

pápež František

Širime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Pôst

strana 3

Boli sme pri tom

Sviatosť pomazania chorých v našej farnosti

strana 4-5

Zažili sme

Duchovná obnova vo Svätej Zemi s pátrom Majerníkom
3. časť - Jeruzalem I.

strana 6-8

Týka sa nás

Posolstvo Sv. Otca na pôstne obdobie

strana 9-11

Ľudové misie v našej farnosti Partizánske

strana 11-12

Zamyslenie

Pôst ako čas zmierenia sa s Bohom

strana 13

Zaujalo nás

Kresťanskí seniori...

strana 14-15

Farská kronika

od 25.1. do 22.2.2017

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatosťou krstu začlenili:

Maxim Paniak
Lujza Bánovská

S nádejou na večný život sme odprevadili:

Jozef Hatala, 75 r.
Dezider Krčmárik, 82 r.
Vladimír Valko, 82 r.
Marta Ciriaková, 96 r.

Oznam

V dňoch od **18.6.2017 do 25.6.2017** sa v našej farnosti uskutočnia sväté misie, ktoré vykonajú pátri verbisti z Kalvárie neďalekej Nitry. Na tento úmysel sa budeme modliť za požehnané misie v našej farnosti.

Popolcová streda

Začiatok 40-dňového pôstu

Na Popolcovú stredu je prísny pôst a zdržovanie sa od mäsitého pokrmu (v tento deň sa nenahradzuje zdržovanie mäsitého pokrmu iným skutkom kajúcnosti). Zákon zdržiavať sa mäsitého pokrmu viaže tých, ktorí dovŕšili 14. rok života a zaväzuje všetkých plnoletých až do 60. roku života. Aj tí, ktorí pre maloletosť nie sú viazaní, majú byť vychovávaní k pravému zmyslu pokánia. V dňoch pokánia sa majú veriaci zvláštnym spôsobom venovať modlitbe, konať skutky nábožnosti a dobročinnnej lásky, majú sa zapierať vernejším plnením svojich povinností a najmä zachovávaním pôstu a zdržiavania sa mäsa. Pri sv. omši budeme prijímať popol na znak pokánia a rozhodnutia meniť svoje zmýšľanie podľa Kristovho zmýšľania.

Liturgický kalendár

- 1.3. - Popolcová streda
- 5.3. - 1. pôstna nedeľa
- 12.3. - 2. pôstna nedeľa
- 19.3. - 3. pôstna nedeľa
- 20.3. - sv. Jozefa, ženícha Panny Márie
- 25.3. - Zvestovanie Pána
- 26.3. - 4. pôstna nedeľa

Pôst

Popolcovou stredou vstupujeme do ďalšej pôstnej doby vo svojom živote, ktorá je len jednou z tých mála niekoľko desiatok pôstnych dôb... Požehnaný popol pri svätých omšiach v deň Popolcovej stredy, ktorým budeme poznačení na našich čelách, stáva sa pre nás znakom výzvy: obrátiť sa na dobrotivého Boha Otca, viac spoznať jeho lásku k nám i k stvoreniu vôbec a dokázať túto Božiu lásku prijať.

Ak dôjdete na Popolcovú stredu spolu s nami do kostola na sv. omšu, budete počuť prvé čítanie, ktoré nás vyzýva k tomu, aby sme si roztrhali svoje srdce. A následne zaznie druhé čítanie na Popolcovú stredu v rámci sv. omše, ktoré ako keby ďalej vysvetľovalo a hovorilo o celi, pre ktorú máme obrazne povedané roztrhnúť si svoje srdce. Tým cieľom je zmierenie sa s Bohom. Tretie čítanie toho istého dňa Popolcovej stredy a tej istej sv. omše podchytáva zmysel modlitby, aby sme práve skrze modlitbu, almužnu a pôst rástli v láske a v konaní dobra.

Pritom sme si určite vedomí toho, že naša cesta aj týmto pôstnym časom, ktorý máme pred sebou, nie je cestou neosobnej lásky, resp. neosobného dobra. So sv. Augustínom vyznávame, že naša viera nie je vierou v neosobnú lásku, resp. vierou v neosobné dobro.

Ale je vierou v osobného Boha. Naša láska i dobro sú veľmi osobné, a to tak, ako je osobná naša viera v osobného Boha.

V tomto všetkom v čase pôstu chceme rásť. Nie pre hľadanie vlastnej dokonalosti či svätosti, ale preto, aby sme odpovedali na Božiu lásku stelesnenú v osobe Ježiša z Nazareta... My, ľudia tejto zeme, sme pre Boha jedinými, ktorých on stvoril pre seba samého.

Za to spolu s vami sa chcem modliť v čase aj nastávajúcej pôstnej doby, ktorá je pre nás výzvou i prípravou na veľkonočné sviatky. Naša modlitba, bremeno pôstu i almužny, nech sú znakom našej lásky a svedectvom vyznania viery.

V modlitbe spolu s Vami Váš farár
Vladimír

Sviatosť pomazania chorých v našej farnosti

Aj naša farnosť patrí medzi tie, ktoré nezabúdajú na chorých a starých ľudí, ale aj na tých, ktorí vynakladajú nemalé obety v starostlivosti o ich zdravie a opateru. Na základe výzvy Sv. Otca Františka k jubilejnému 25. výročiu Svetového dňa chorých sa 11.2.2017 v našom kostole slúžila o 11,00 hod. sv. omša, ktorú celebroidali vdp. dekan Vladimír Farkaš a p. kaplán Jozef Mikula. Pred sv. omšou odznel list pápeža Františka adresovaný chorým a starým ľuďom. Počas sv. omše chorí z našej farnosti prijímali sviatosť pomazania chorých. Pred i počas sv. omše bola možnosť pristupovať ku sviatosti zmierenia.

Choroba a utrpenie vždy patrili k najťažším problémom, ktoré človek skúša v tomto živote. V chorobe spoznáva svoju bezmocnosť, svoje obmedzenia a svoju konečnosť, ale človeku môže tiež pomáhať v dozrievaní: pomáha mu rozpoznávať v živote nepodstatné a obracať sa k tomu, čo je dôležité. Choroba človeka veľmi často donúti hľadať Boha a navrátiť sa k nemu. Je potrebné sprostredkovať chorému stretnutie s Kristom prostredníctvom modlitieb a sviatostí, ktoré v osobe Ježiša Krista vysluhuje kňaz. Ide o sviatosť zmierenia, sviatosť pomazania chorých a Oltárnu sviatosť.

„Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí.“ (Mt 9,12) Ježiš - Boh je tým lekárom, ktorý má moc uzdraviť telo i dušu človeka. Mnohí za ním prichádzali, aby sa ho mohli dotknúť, „lebo vychádzala z neho sila a uzdravovala všetkých.“ (Lk 6,19)

Sviatosť pomazania chorých má udeliť osobitnú milosť kresťanovi, ktorý prežíva ťažkosti, súvisiace s chorobou alebo starobou. Prijatť sväté pomazanie má veriaci už vtedy, keď je vážnejšie chorý.

Podstata slávenia tejto sviatosti spočíva v pomazaní chorého posväteným olejom na čelo a ruky (v rímskom obrade), ale aj na iné časti tela (vo východnom obrade) a vo sviatostných slovách, ktoré sprevádzajú pomazanie.

Účinky sviatostného pomazania, ktoré

človek prijíma, sú:

- **Zjednotenie trpiaceho s Kristovým umučeníím pre vlastné dobro chorého i pre dobro celej Cirkvi;**
- **Posilnenie, pokoj, odvaha kresťansky znášať utrpenia choroby alebo staroby;**
- **Odpustenie hriechov, ak chorý už nemohol prijať sviatosť pokánia; návrat zdravia, ak to zodpovedá duchovnej spásy;**
- **Príprava na prechod do večného života.**

„Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi; a nech sa nad ním modlia a mažu ho olejom v Pánovom mene. Modlitba s vierou uzdraví chorého a Pán mu ulaví; a ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu.“ (Jak 5,14-15)

Treba pripomenúť, že po Druhom vatikánskom koncile sa zmenili podmienky prijímania sviatosti pomazania chorých. Táto sviatosť sa už nenazýva a ani nechápe ako posledné pomazanie, ktoré sa v minulosti vysluhovalo len zomierajúcim, ale je určená chorým a starým ľuďom. Z tohto pohľadu môže človek prijať sviatosť pomazania chorých aj viac ráz v živote, dokonca aj opakovane počas tej istej choroby, ak sa zdravotný stav človeka zhorší, alebo ak sa u starého človeka stupňuje slabosť. Pokladať sviatosť pomazania chorých za sviatosť umierajúcich sa prieči slovám svätého apoštola Jakuba (Jak 5,14-15), ktorý hovorí o možnom uzdravení, a je to v rozpore aj s modlitbami Cirkvi pri pomazaní, v ktorých je reč o možnosti návratu chorého k jeho predošlým prácam.

Nielen kňazi, ale i príbuzní a ostatní veriaci by mali povzbudzovať chorých na prijatie tejto sviatosti, poučovať ich o zmysle ľudskej choroby v tajomstve spásy a nabádať ich, aby spájali svoje utrpenie s trpiacim Kristom. Chorí majú cítiť, že nie sú sami, ani zbytoční, ani na ťarchu, ale že ich utrpenie má význam, lebo svojimi obetami môžu spolupracovať na duchovnej obnove svojej rodiny, farnosti i Cirkvi.

Pri vysluhovaní sviatosti pomazania chorých by človek nemal ostať s kňazom sám, lebo táto sviatosť sa má sláviť v spoločenstve. Chorý by mal

byť obklopený príbuznými alebo veriacimi z cirkevného spoločenstva a tí by sa mali usilovať o príjemnú duchovnú atmosféru, v ktorej by cítil ich blízkosť a duchovnú spolupatričnosť.

Ak je **chorý v nebezpečenstve smrti**, o to naliehavejšou **povinnosťou príbuzných či veriacich** z cirkevného spoločenstva je **zavolať kňaza**. Prirodzene, že je lepšie zavolať kňaza skôr, aby mohol chorý prijať sviatosť pri plnom vedomí, no keď sa to nestihne a chorý je už v stave agónie, aj vtedy je potrebné kňaza zavolať. Hoci sa už dotčný nemôže spovedať, kňaz s ním vzbudí ľútosť, dá mu rozhrešenie a udelí mu úplné odpustky. Vyslúžením sviatosti pomazania chorých mu môže sprostredkovať osobitnú Božiu milosť - odpustenie hriechov, ak to chorý nemohol prijať vo sviatosti pokánia - ktorá pôsobí aj vtedy, ak sa táto sviatosť udeľuje človekovi v bezvedomí. Pôsobenie Božej milosti je o to silnejšie, ak dotčný má habituálny úmysel, to znamená, že v živote si vzbudil a neodvolal túžbu zomrieť ako veriaci, zmierený s Bohom.

Keď je už jasné, že dotčný zomrel, vtedy kňaz nemôže vyslúžiť sviatosť pomazania chorých, ale do určitého času od okamihu smrti môže dať zomrelému podmienene rozhrešenie. V prípade, že od smrti človeka uplynul dlhší čas, kňaz môže prísť do rodiny zosnulého na pastoračnú návštevu, ktorej cieľom je pomodliť sa za spásu jeho duše a povzbudiť pozostalých v nádeji na opätovné stretnutie s ním vo večnosti.

V situácii blížiacej sa smrti je dôležité aj sväté prijímanie, ktoré zomierajúci prijíma ako viatikum - pokrm na cestu do večnosti. Prijatie Eucharistie počas prechodu z pozemského do večného života má pre zomierajúceho osobitný význam, lebo z nej pramení nádej, že kto je Kristovo telo a pije jeho krv, obsiahne večný život a Pán ho vzkriesi v posledný deň.

Sviatosť pomazania chorých môže žiadať aj nepraktizujúci kresťan - ak si takýto človek želá vo chvíli smrti vyslúženie tejto sviatosti, alebo ak na odporúčenie svojho okolia sa nestavia proti

nej, je potrebné kňaza zavolať a požiadať ho o túto sviatosť. Sviatosť pomazania chorých Cirkev nevysluhuje iba tým, ktorí zatvrdilo odmietajú kňaza a vyslovene si neželajú vysluhovanie sviatostí v hodine smrti. Cirkev rešpektuje slobodné rozhodnutie každého človeka a nevnučuje sa. Boh môže vo svojom milosrdenstve dať každému svoju milosť, preto je potrebné aj takému človekovi hovoriť modlitbu ľútosť (do ucha, ak je v bezvedomí), čo môže urobiť každý veriaci, nielen kňaz. Takto si zomierajúci môže napríklad v poslednej chvíli vzbudí ľútosť, hoci len vo svojej mysli, a tak aj naším pričinením môže zomrieť zmierený s Bohom.

Sviatosťné pomazanie nemožno brať ako nejaký magický obrad, ktorý automaticky

BOLI SME PRI TOM

zaručuje chorému uzdravenie. Pomazanie chorých je v prvom rade sviatosťou viery. Viera pohýna chorého prijať svoju časť utrpenia a splniť svoje poslanie v Cirkvi: upozorniť zdravých na podstatné a trvalé hodnoty, o ktoré sa treba starať, vyzdvihnúť pravdu, že len Kristovo umučenie a zmŕtvychvstanie, s ktorým sa spájame, môže zachrániť náš smrteľný život od prázdnoty a napokon obohacovať Boží ľud o zásluhu utrpenia.

Použitá literatúra:

ThDr. Jozef Korem, Katedra pastorálnej teológie, Teologická fakulta Košice, KN 2004

Dr. Karol Korper, Prameň z Boha, 1998

zdroj: internet

Duchovná obnova vo Svätej Zemi s pátrom Majerníkom

3. časť - Jeruzalem I.

Po príchode z Galiley sme mali na druhý deň skoro ráno o 5. hodine svätú omšu v Betleheme, v Bazilike narodenia hneď pri mieste narodenia Ježiša Krista označeného hviezdou. Svätú omšu sme mali spolu s talianskymi a kórejskými pútnikmi.

Po sv. omši nás čakala návšteva Jeruzalema. Bola nedeľa - prvý pracovný deň pre izraelských židov. Po pár minútach jazdy s autobusom sme prišli do Jeruzalema. Ani pri vstupe do svätého mesta nás nekontrolovala izraelská armáda. Vlastne počas celého zájazdu nás ani raz nekontrolovali. Ako nám povedal páter Majerník, správy a médiá všetko prehávajú; akonáhle sa udeje nejaký malý incident, celý svet obletia prehnane a skreslené správy. Naše autobusy mali izraelské poznávacie

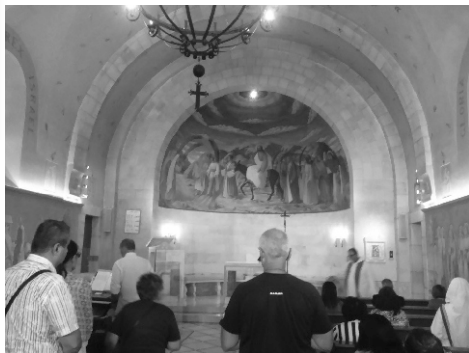
svojej misie v Jeruzaleme. Keď bol Ježiš v tejto oblasti a chcel zostať u svojich priateľov v Bethfage, na svojej ceste do

úbočie Olivovej hory

mesta a z mesta musel prechádzať cez Olivovú horu. Osada Bethfage na úpäti Olivovej hory je úzko spätá s Ježišovými poslednými dňami. Ježiš poslal dvoch učeníkov do osady, aby mu doniesli osliatko, na ktorom vstupoval do Jeruzalema obklopený mávajúcimi palmovými ratoľstami. (Jn 12,12-14) Na Olivovej hore s výhľadom na chrám tu hovoril učeníkom prorocky o zničení Jeruzalema i plakal nad svojím osudom (Lk 19,37-41). Na samom vrchu sme najprv videli hrobky prorokov - staroveký židovský cintorín. Po ceste z vrchu sme videli dominantu mesta, pozlátenú kupolu dómu Al Aqsa - islamskú mešitu na chrámovej hore. Na úbočí Olivovej hory oproti Chrámovej plošine bol nádherný výhľad na Jeruzalem. Na jeho staroveké opevnenie mesta z múrov v strede s hlavnou bránou. Moslimskí dobyvatelia mesta bránu zamurovali, nakoľko podľa židovskej tradície má cez ňu prísť Mesiáš. Kostol Dominus

ZAŽILI SME

Freska v kostole v Bethfage

značky. Obaja naši šoféri boli moslimovia. Jeden z nich bol predtým učiteľom Koránu. Najprv sme mali svätú omšu v benediktínskom kláštore, odkiaľ nás po meste spolu s pátrom sprevádzala slovenská rehoľná sestrička. Najprv sme navštívili Olivovú horu, kde Ježiš trávil veľa času počas

Flevit na úbočí Olivovej hory oproti Chrámovej plošine označuje miesto, kde Ježiš plakal nad Jeruzalemom, ktorý mal byť onedlho zničený: „Tvoji nepriatelia... zrovňajú so zemou teba i tvoje deti v tebe a nenechajú v tebe kameň na kameni.“ (Lk 19,41-44) Pri ľavej strane pri vchode do kostola boli pohľadnice kostola, Betlehema a Jeruzalema, na podporu prenasledovaných kresťanov v Iraku a Sýrii. V blízkosti jeden z kňazov odstrihával zo

záhrady. Nápis prezrádzal, že sme tam a na bráne bol Jeruzalemský kríž. Pri vchode som zbadal etiópskych pútnikov. Dodnes stojí v záhrade háj s ôsmimi olivovníkmi. Je to

kostol Dominus Flevit

zeleného trňového kríku menšie časti pre pútnikov, aj ja som si jeden menší vypýtal. Trne boli dlhšie, tvrdšie a aj hrubšie než majú naše ruže alebo naše kríky, mali dĺžku asi 5 centimetrov. Predstavoval som si hneď, akú bolesť musel prežívať Pán Ježiš Kristus, keď mu korunu z podobného trnia dávali na hlavu a musel ju nosiť až do smrti. Neďaleko sa nachádzali staroveké hroby, podobné tomu, v ktorom bol pochovaný Ježiš. Po krátkej ceste sme sa dostali na spodný svah Olivovej hory, k bráne Getsemanskej

Getsemanská záhrada - Háj olivovníkov

miesto, kde sa Ježiš prišiel modliť so svojimi učeníkmi. Pri ňom sa nachádza Bazilika agónie, vo vnútri ktorej sa nachádza skala, na ktorej sa Ježiš modlil a krvou potil v noci pred uväznením. V Getsemanskej záhrade strávil Ježiš spolu so svojimi učeníkmi svoje posledné hodiny pred zatknutím. „On v dňoch svojho pozemského života so silným výkrikom a so slzami prednášal prosby a modlitby tomu, ktorý ho mohol zachrániť od

ZAŽILI SME

Bazilika Agónie v Getsemanskej záhrade smrti.“ (Hebr 5,7) Po Getsemanskej záhrade sme navštívili kostol Hrobky Panny Márie, kde bola Mária pochovaná a vzatá do neba. Na pravo od kostola bola kaplnka – miesto, kde bol Pán Ježiš zradený Judášom. Potom

sme sa autobusom presunuli do starého Jeruzalema. Vonku bolo vyše 20 príslušníčok IDF - Izraelských obranných jednotiek, ktoré tam postávali, plne ozbrojené so samopalmi zavesenými cez plece. Páter Majerník nám povedal, že ak by sme ich chceli fotiť, treba sa ich spýtať, či môžeme. Nie každý má rád, keď ho fotia. Ako sme prišli k nim bližšie, ľudia fotili ostošeť aj bez opýtania. Nechýbal som ani

príslušníčky IDF – Izraelských obranných jednotiek

ja s kamarátom Jiřím. Muži a ženy židovského pôvodu musia odslúžiť povinnú dvojročnú službu v armáde. Aj keby nejaká žena čakala dieťa, odvodu sa nevyhne, musí službu odslúžiť. V armáde slúžia aj izraelskí moslimovia a kresťania, ale nie povinne, len dobrovoľne. Páter nám ukázal strom podobný tomu, na akom sa obesil Judáš po zradení Ježiša. Strom bol blízko sochy kráľa Dávida. Oproti soche sa nachádza jeho hrobka. Židia podobne ako my pália sviečky na posvätných miestach.

V ďalšom pokračovaní navštívime ešte kostol usnutia Panny Márie, Múr nárekov, prejdeme ulicami Jeruzalema, po ktorých Ježiš niesol svoj kríž, krížovú cestu –Via Dolorosa a nakoniec navštívime baziliku Božieho hrobu – hrob, kde bol uložený Pán Ježiš po ukrižovaní a z ktorého na tretí deň vstal z mŕtvych.

Bolo nádherné navštíviť miesta, po

ktorých kráčal a učil náš Pán Ježiš. Vidieť Getsemanskú záhradu, krásne zachovanú, kde sa traduje, že olivovníky pochádzajú ešte z čias Pána Ježiša. Úžasným duchovným zážitkom bolo vidieť skalu, na ktorej sa Ježiš krvou potil za naše hriechy a videl všetku bolesť a utrpenie, ktoré ho čakalo. Kvapky krvi sú na skale viditeľné a počas Veľkého piatku je skala posypaná lupienkami ruží. Na mieste utrpenia som si uvedomoval, čo všetko a ako veľmi musel trpieť Pán Ježiš – duchovné, ako i nesmierne telesné bolesti za naše vykúpenie.

pokračovanie v budúcom čísle

Peter A.

Jeruzalem - Staré mesto, socha kráľa Dávida

Posolstvo Sv. Otca na pôstne obdobie

Božie slovo je darom. Druhý je darom.

Drahí bratia a sestry, pôstne obdobie je novým začiatkom; cestou, ktorá vedie k istému cieľu: Veľkej noci vzkriesenia, Kristovmu víťazstvu nad smrťou. A táto doba nám zakaždým adresuje dôraznú výzvu na obrátenie: kresťan sa má obrátiť k Bohu „celým svojím srdcom“ (Joel 2,12), nesmie sa uspokojiť len s priemerným životom, ale má rásť v priateľstve s Pánom. Ježiš je verným priateľom, ktorý nás nikdy neopustí, lebo i keď hrešíme, trpezlivo čaká na náš návrat k nemu a týmto čakaním prejavuje svoju vôľu odpustiť nám.

Pôstne obdobie je vhodným časom na zintenzívnenie duchovného života prostredníctvom posvätných prostriedkov, ktoré nám Cirkev ponúka: pôstu, modlitby a almužny. Základom toho všetkého je Božie slovo, ktoré sme v tomto čase pozvaní horlivejšie počúvať a meditovať. Osobitne by som sa tu chcel pristaviť pri podobenstve o boháčovi a chudobnom Lazárovi (porov. Lk 16,19-31). Nechajme sa inšpirovať týmto, takým dôležitým textom, ktorý nám ponúka kľúč k pochopeniu toho, ako treba konať, aby sme dosiahli skutočné šťastie a večný život a vyzýva nás k pravému obráteniu.

1. Druhý je darom

Podobenstvo začína tým, že predstavuje dve hlavné postavy, no detailnejšie opisuje iba chudobného. Ten sa nachádza v beznádejnej situácii a nemá silu pozviechať sa, leží pred dverami bohatého a je omrvinky, ktoré padajú z jeho stola; má vredy na celom tele a psy prichádzajú, aby mu ich olizovali (porov. v. 20-21). Je to temný obraz degradovaného a pokoreného človeka. Obraz sa stáva ešte tragickejším, ak

vezmeme do úvahy, že bedár sa volá *Lazár*: meno plné prísľubov, ktoré doslovne značí „*Boh pomáha*“. Táto postava teda nie je anonymná, má veľmi konkrétne črty - chudobný sa nám predstavuje ako človek, ktorý má svoju vlastnú históriu. Pokým pre boháča je akoby neviditeľný, pre nás sa stáva blízkym, akoby dôverne známym, stáva sa konkrétnou tvárou. Ako taký je darom, neoceniteľným bohatstvom, chcenou bytosťou, ktorú Boh miluje a na ňu pamätá, aj keď ju v konkrétnej situácii ľudia odmietajú (porov. *Homília na svätej omši* 8.1.2016). Lazár nás učí, že *druhý je darom*. Správny vzťah s ľuďmi spočíva vo vďačnom uznaní ich osobnej hodnoty. Ani chudobný pred dverami boháča nepredstavuje nepríjemnú prekážku, ale je výzvou na obrátenie a zmenu života. Prvým skutkom, ku ktorému nás toto podobenstvo vyzýva, je otvoriť druhému dvere nášho srdca, pretože každý človek je darom, či už je to náš blízky, alebo neznámy chudobný. Pôstne obdobie je najvhodnejším časom, aby sme otvorili dvere každému núdznemu a spoznali v ňom alebo v nej Kristovu tvár. Každého z nás to postretne na jeho vlastnej ceste. Každý život, ktorý nám ide v ústrety, je darom a zaslúži si prijatie, rešpekt, lásku. Božie slovo nám pomáha otvoriť oči, aby sme prijali a milovali život, najmä ten slabý. Avšak, aby sme tak mohli urobiť, je nutné vziať vážne, čo nám evanjelium odhaľuje o bohatom človeku.

2. Hriech nás oslepuje

Podobenstvo neľútostne opisuje, v akých protikladných podmienkach žije bohatý človek (porov. v. 19). Táto postava, na rozdiel od chudobného Lazára, nemá

meno a charakterizuje ju len prívlastok „bohatý“. Jej bohatstvo sa ukazuje na šatách, ktoré nosí, a v prehnanom prepychu. Purpur bol vskutku veľmi žiadaný - viac ako striebro či zlato - a preto bol vyhradený pre božstvá (porov. Jer 10,9) a pre kráľov (porov. Sdc 8,26). Kment bola špeciálna tkanina, ktorá prispievala k temer posvätnému charakteru nosenia. Bohatstvo tohto človeka je nadmerné, a to aj v tom, že ho už zo zvyku dáva každý deň najavo: „... deň čo deň prepychovo hodoval“ (v. 19). Tragicky sa u neho prejavuje porušenosť hriechom, a to v troch nasledujúcich momentoch: láske k peniazom, márnivosti a pýche (porov. *Homília na svätej omši* 20.9.2013). Apoštol Pavol hovorí, že „*koreňom všetkého zla je láska k peniazom.*“ (1 Tim 6,10) Tá je hlavným dôvodom skazenosti a zdrojom nenávisti, hádok a podozrievania. Peniaze nás môžu ovládnuť až tak, že sa stanú tyranským idolom (porov. apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 55). Namiesto toho, aby sa stali nástrojom našej služby na konanie dobra a uskutočňovanie solidarity s druhými, môžu peniaze nám i celému svetu prispieť k egoistickému zmýšľaniu, ktoré nenecháva miesto pre lásku a bráni pokoju.

Podobenstvo nám ďalej ukazuje, že boháčova chamtivosť ho robí márnivým. Jeho osobná hodnota sa zakladá na povrchnom zdaní; na predvádzaní sa pred druhými, čo si môže dovoliť. No zdanie maskuje vnútorné prázdno. Jeho život je väzňom vonkajškovosti, aj povrchnejšieho a najprchavejšieho rozmeru jeho existencie (porov. tamže 62). Najnižším stupňom tohto morálneho úpadku je pýcha. Bohatý človek sa oblieka akoby bol kráľom, napodobňuje vystupovanie Boha, pričom zabúda, že je obyčajným smrteľníkom. Pre človeka skazeného láskou k bohatstvu neexistuje nič, len vlastné „ja“, a preto ľudia, ktorí ho

obklopujú, sú mimo jeho pohľadu. Ovocím pripútanosti k peniazom je teda istý druh slepoty: bohatý nevidí hladného, ranami pokrytého a vo svojom ponížení zahanbeného bedára. Keď hľadíme na túto postavu, chápeme, prečo je evanjelium také prísne pri odsudzovaní lásky k peniazom: „*Nik nemôže slúžiť dvom pánom; pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridávať a druhým bude opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone.*“ (Mt 6,24)

3. Božie slovo je darom

Evanjelium o boháčovi a chudobnom Lazárovi nám pomáha dobre sa pripraviť na Veľkú noc, ktorá sa blíži. Liturgia na Popolcovú stredú nás pozýva, aby sme prežili podobnú skúsenosť, akú - oveľa dramatickejšie - prežíval boháč. Kňaz, sypúc nám popol na hlavu, opakuje slová: „Pamätaj, že prach si a na prach sa obrátiš“. Boháč a bedár, obaja zomierajú a hlavná časť podobenstva sa odohráva na druhom svete. Tieto dve postavy náhle zisťujú, že „*nič sme si na svet nepriniesli a nič si ani nemôžeme odnieť*“ (1 Tim 6,7).

Aj náš pohľad sa upiera na tento druhý svet, kde boháč vedie dlhý dialóg s Abrahámom, ktorého volá „otec“ (Lk 16,24.27), čím demonštruje, že patrí k Božiemu ľudu. To robí jeho život zvlášť protirečivým, pretože dovtedy sa o jeho vzťahu s Bohom nič nehovorilo. V skutočnosti niet v jeho živote miesta pre Boha, jediným jeho bohom je on sám.

Až v utrpení záhrobia spoznáva boháč Lazára a chcel by, aby tento chudobný zmiernil trochu vody jeho utrpenie. Gestá, o ktoré prosí Lazára, sú podobné tým, ktoré mohol sám urobiť, no nikdy neurobil. Abrahám mu vysvetľuje: „*Synu, spomeň si, že si dostal všetko dobré za svojho života a Lazár zasa iba zlé. Teraz sa on tu teší a ty sa trápiš.*“ (v. 25) Na druhom svete je teda

nastolená istá spravodlivosť a zlá podstúpené za života sú vyvážené dobrom. Podobenstvo pokračuje, a tak sa všetkým kresťanom predkladá jeho posolstvo. Boháč, ktorý má ešte na svete bratov, prosí totiž Abraháma, aby k nim poslal Lazára, ktorý ich bude varovať; no Abrahám odpovedá: „*Majú Mojžiša a Prorokov, nech ich počúvajú.*“ (v. 29) A na boháčovu námietku dodáva: „*Ak nepočúvajú Mojžiša a Prorokov, neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal.*“ (v. 31) Takto sa nám ukazuje, v čom spočíva skutočný boháčov problém: koreňom jeho zla je to, že *nepočúval Božie slovo*; to ho doviedlo k tomu, že už nemiloval Boha, a preto pohrdal svojím blížnym. Božie slovo je živou silou, schopnou vzbudiť v ľudských srdciach obrátenie a človeka znovu nasmerovať na Boha. Uzatvorenie srdca pred darom, ktorým je prihovárajúci sa Boh, má za následok uzatvorenie srdca pred darom, ktorým je blížny.

Drahí bratia a sestry, pôstne obdobie je tým najvhodnejším časom na nové stretnutie so živým Kristom v jeho slove, vo sviatostiach a v blížnom. Pán - ktorý počas

40-tich dní na púšti zvíťazil nad zvädzaním pokušiteľa - nám naznačuje, akou cestou máme ísť. Duch Svätý nech nás vedie, aby sme kráčali po skutočnej ceste obrátenia, znovu objavili dar Božieho slova, boli očistení od hriechu, ktorý nás oslepuje, a slúžili Kristovi prítomnému v núdzných bratoch. Všetkých veriacich povzbudzujem k tomu, aby svoje duchovné obnovenie vyjadrili aj účasťou na pôstnej kampani, ktorú mnohé cirkevné inštitúcie v rôznych častiach sveta organizujú, a tak prispeli ku kultúre stretania v rámci jednej ľudskej rodiny. Modlime sa jedni za druhých, aby sme dosiahli podiel na Kristovom víťazstve a vedeli otvoriť svoje dvere slabým a chudobným. Vtedy budeme môcť naplno zažiť veľkonočnú radosť a svedčiť o nej.

Vo Vatikáne 18.10.2016
na sviatok sv. Lukáša, evanjelistu

František

(Z talianskeho originálu preložila

Mária Spišiaková.

Lektoroval Ivan Šulík

Jazyková úprava Marian Veselý.)

zdroj: www.kbs.sk

Ľudové misie v našej farnosti Partizánske

V našej farnosti sa uskutočnia farské misie od nedele 18.6. do nedele 25.6.2017, ktoré vykonajú pátri verbisti z Kalvárie v Nitre.

Čo je poslaním pátrov verbistov? Sami o sebe píšú:

Poslaním misionárov verbistov je ohlasovanie evanjelia na celom svete. Ako misionári Spoločnosti Božieho slova ho ohlasujeme doma aj v zahraničí. Jednou z foriem ohlasovanie sú aj ľudové misie vo farnostiach. Ľudové misie sú duchovnými cvičeniami pre celú farnosť a slúžia na prehĺbenie viery tých, čo veria, aby sa tak

oni stávali misionármi pre tých, ktorí neveria alebo svoju vieru nežijú naplno. Ľudové misie sú požehnaným časom pre farnosť, kedy sa milujúci Boh chce zastaviť v dome každého a ponúknuť mu svoju milosť a ukázať mu cestu k cieľu. Je to čas návratu k hodnotám evanjelia, k tomu, čím sme sa stali pri našom krste, birmovke či pri prijímaní sviatosti manželstva, ale aj kňazstva. Ľudové misie sú časom obrátenia.

Pre farnosť ponúkame svoje služby vo forme ľudových misií (8 dní) alebo duchovných obnov (4 dni), aby sa každý člen farského spoločenstva posilnil vo viere,

zapálil za evanjelium, napravil vzťahy, ktoré sa narušili a vzkriesil Božou milosťou tie, ktoré umreli a hlavne zamiloval si Krista a Cirkev.

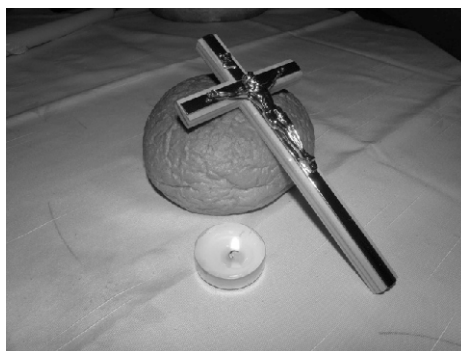
Misie vo farnosti, to je čas, keď môžeš urobiť niečo pre svoj vzťah k Bohu, pre svoju večnosť. V mene Kristovom prosíme každú rodinu, každého farníka: „Neodmietni toto pozvanie!“

Keď si myslíš, že nemáš dôvod zúčastniť sa svätých misií, aj keď možno nemôžeš pristupovať k sviatosti zmierenia, aj tak neváhaj a príď, lebo aj pre teba je miesto v Cirkvi, veď do nej patríš aj ty. Ak máš prekážky k pristupovaniu k sviatosti zmierenia, môžeš sa zúčastniť duchovného rozhovoru. Popri materiálnej chudobe často nachádzame aj nesmiernu biedu duchovnú. V širokej ponuke „ciest, ktoré vedú k šťastiu“ súčasný človek ťažko dokáže rozlíšiť, čo je pre neho dobré a čo zlé. Preto neraz, žiaľ, vykročí po nesprávnej ceste a môže na nej zotrvať i veľkú časť svojho života. My veríme, že zmysel svojho života môže človek objaviť iba v Bohu. On je jeho Stvoriteľom, preto iba On môže uspokojiť najhlbšie túžby

jeho srdca. Chceme teda každému, kto o to stojí, posvietiť na cestu.

Je to čas, v ktorom môžeme zažiť nádherné stretnutie so živým Kristom, ktorý nás neprestáva hľadať a volá: „Adam, kde si?“ „Zachej, dnes chcem zostať v tvojom dome,“ „Žena, odpúšťajú sa ti mnohé hriechy, choď a viac nehreš.“

Aby v našej farnosti boli misie požehnaním a priniesli účinné duchovné ovocie v živote každého človeka hľadajúceho zmysel a cieľ života, spoločne zopnime ruky a vrúcne sa modlime:

Modlitba za farské misie

Dobry Bože, prosíme Ťa o Tvoje požehnanie v misiách.

Daruj nám svoje milosti, aby obnova našej farnosti viedla všetkých k zmiereniu s Tebou a navzájom medzi nami. Povzbudení Tvojimi slovami „proste a dá sa vám“ prosíme Ťa o oduševnenie, o dar ľútosti a opravdivú zmenu k lepšiemu.

Prenikni ohňom Ducha Svätého srdcia tých, ktorí nechcú prijať Tvoju milosť a pomôž im k obráteniu. Všetkých nás zapál ohňom odvahy, aby sme sa vzájomne vedeli povzbudiť k účasti na týchto svätých misiách.

Nech Duch Svätý osvecuje misionárov svojím svetlom, aby Tvoje slovo nimi ohlasované prinieslo spásonosný účinok. Do tvojich rúk, Matka Božia, odovzdávame celú misijnú prácu našej farnosti. Pomôž hriešnikom k obráteniu, posilňuj slabých a pochybujúcich, a všetkých nás prived' k svojmu Synovi Ježišovi Kristovi. Amen.

Pôst ako čas zmierenia sa s Bohom

Za jedným francúzskym farárom prichádzala neodbytná farníčka. Vraj sa jej zjavil Ježiš a chce, aby farár postavil kaplnku. Samozrejme, kňaz jej neveril. Aby ho presvedčila, mala sa Ježiša opýtať, ktorý farárov hriech je najväčší. Na druhý deň sa žena vrátila so slovami: „**Pán Ježiš povedal, že už si nepamätá.**“

Ak my urobíme jeden krok k Bohu, On urobí tisíc krokov, aby sa s nami čo najrýchlejšie stretol. Boh sa nikdy nevracia k vypočutým hriechom. Užho neexistuje *tvrdý disk!* Ak úprimne ľutujeme, On odpúšťa a zabúda – na rozdiel od nás... Ako sám povedal svätej Faustíne: **Som trojnásobne svätý a oškliví sa mi najmenší hriech. Nemôžem milovať dušu, ktorú poškrvňuje hriech, ale keď ľutuje, moja štedrosť voči nej je bezhraničná. Svojím milosrdenstvom prenasledujem hriešnikov na všetkých ich cestách a moje srdce sa raduje, keď sa vracajú ku mne. Zabúdam na horkosť, ktorou napájali moje srdce, a teším sa z ich návratu. Povedz hriešnikom,**

že vždy na nich čakám, načúvam úderom ich srdca, kedy začne biť pre mňa. Napiš, že sa im prihováram cez výčitky svedomia, cez neúspechy a utrpenia, cez búrky a hromy...

Božie milosrdenstvo je ako magnet. Neustále nás hľadá... Aj rabíni potvrdzovali veľkosť Božieho milosrdenstva. Vraveli, že hoci by aj 999 anjelov svedčilo o vine človeka a iba jeden by ho obhajoval - Boh by sa priklonil k obhajobe a odpustil. Pretože náš Boh sa nedovolí predbehnúť vo svojom milosrdenstve.

Božie milosrdenstvo najkonkrétnejšie zakúšame vo sviatosti pokánia. Sám Ježiš

povzbudzoval Sestru Faustínu a cez ňu každého z nás: **Píš, hovor o mojom milosrdenstve. Povedz duším, kde majú hľadať útechu - v tribunáli milosrdenstva (v spovednici), tam sa dejú najväčšie zázraky, ktoré sa ustavične opakujú. Aby sme ten zázrak dosiahli, netreba ísť na ďalekú púť, ani vykonať nejaké vonkajšie obrady. Stačí pristúpiť s vierou k nohám môjho zástupcu a povedať mu o svojej úbohosti a zázrak Božieho milosrdenstva sa prejaví v celej plnosti. Aj keby duša bola ako rozkladajúca**

ZAMYSLENIE

sa mŕtvola, a aj keby z ľudského pohľadu už nebolo pre ňu vzkriesenia a všetko bolo už stratené, nie je tak u Boha. Zázrak Božieho milosrdenstva vzkriesi takú dušu v celej plnosti.

Židia sa s Jahvem môžu zmieriť len raz v roku, v deň Jom Kippur. Mohamedáni majú len jeden mesiac – Ramadán – na zmierenie s Alahom. Katolíci majú na zmierenie s Bohom 365 dní v roku... Nemusia ísť na ďalekú púť, nemusia vykonať nejaké vonkajšie obrady...

Tak prečo to odkladať?

zdroj: www.milosrdenstvo.sk

Kresťanskí seniori snemovali

Tak ako to stanovy Združenia kresťanských seniorov ukladajú, zvolal predseda Klubu kresťanských seniorov Partizánske-mesto, výročné členské zhromaždenie, tentoraz na utorok 14.2.2017 do budovy Spojenej školy na Nám. SNP. Úvod zhromaždenia o 14,00 hod obohatili svojím milým vystúpením deti zo ZUŠ v Partizánskom, za čo patrí poďakovanie samotným deťom, ich učiteľom, najmä však pani riaditeľke Andrejovej. Po tomto vystúpení moderátor zhromaždenia pán Pavel Toma, ktorý moderovanie zvládol opäť na výbornú, udelil slovo pani Helenke Hrazdilovej, ktorá predniesla duchovné zamyslenie z Knihy múdrosti. Úvod zhromaždenia zakončil svojou modlitbou vdp. Vladimír Farkaš. Okrem pána dekana prijali pozvanie na zhromaždenie primátor mesta pán Jozef Božík, vdp. Jozef Mikula, náš kaplán, predsedu ZKS Jozefa Mikloška zastupoval člen predsedníctva ZKS pán Tibor Kepencay, pani Marta Gregušová predsedníčka ÚC Trenčín, pán Anton Dobrodenka, podpredseda ZKS pre šport a pani Mária Hazuchová, poslankyňa MsZ. Každý z hostí pozdravil prítomných účastníkov zhromaždenia, ocenil prácu členov klubu a zaželel všetko najlepšie a veľa úspechov do ďalšej činnosti. Členovia klubu, ktorí prijali pozvanie na zhromaždenie, si na úvod zvolili mandátovú komisiu v zložení: Jozef Ďuriš, Anna Vlčková a Emil Beňuška, návrhovú komisiu v zložení: Margita Tomová, Stanislav Hlbočan a

Jozef Kuník, zapisovateľku pani Eleonóru Miklasovú a overovateľa zápisnice pána Jána Bánovského. Vypočuli si výročné správy za rok 2016 predsedu klubu Stanislava Husára, hospodárky klubu p. Mgr. Heleny Šimončíkovej a predsedu kontrolnej komisie pána Jozefa Kollára. Po odznení výročných správ sa mali možnosť prítomní členovia k nim v diskusii vyjadriť. Tiež si vypočuli správu predsedu inventarizačnej komisie, pána Jána Pažického, o stave hnuťelného majetku klubu k 31.12.2016. Účastníci zhromaždenia schválili program klubovej činnosti a finančný rozpočet klubu na rok 2017. Na koniec oficiálneho programu schválili tiež návrh uznesenia predneseného predsedníčkou návrhovej komisie. Po oficiálnom programe nasledovalo občerstvenie s výborným gulášom, ktorý pripravili kuchári a kuchárky miestnej kuchyne. Koniec zhromaždenia prišiel účastníkom spríjemniť spevom a hudbou do tanca a na počúvanie pán Milan Turek.

Na záver chcem všetkým srdečne poďakovať. Všetkým členom, ktorí prišli na zhromaždenie v hojnom počte, našim milým hosťom, vedeniu školy, kuchárkam a kuchárom, deťom zo ZUŠ a ich učiteľom a v neposlednom rade aj obsluhujúcemu personálu. Ďakujem tiež pánu Tomovi za výborné zvládnutie celého priebehu. Ďakujem všetkým, ktorí prispeli svojou mierou k naozaj vydarenému podujatiu – nech to

každému Pán Boh odmení vrchovatou mierou.

Chcem povzbudiť všetkých členov klubu, hlavne tých, ktorí vládzu, do zaangažovania sa pri plnení programu, ktorý sme na zhromaždení prijali. Prajem všetkým hodne zdravia, vytrvalosti, dobrej vôle, ale hlavne Božie požehnanie, lebo to pri plnení nášho programu budeme v hojnej miere

potrebovať a pridávam, že veľmi radi privítame v našich radoch nových záujemcov o členstvo v našom klube.

Partizánske, 17.2.2017

Stanislav Husár
predseda klubu

ZAUJALO NÁS

ZÁPIS DETÍ DO 1. ROČNÍKA

**1. apríl 2017 / od 09.00 do 13.00 hod.
CZŠ Jána Krstiteľa Partizánske**

Pred zápisom je potrebné, aby sa rodičia zúčastnili
informačného stretnutia s vedením školy
10. marca 2017 o 17.00 hod. v CZŠ Jána Krstiteľa.

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková, M. Lištiak. Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš. Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydání časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.